

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (astotā palāta)

2011. gada 8. decembrī*

Lieta T-421/07

Deutsche Post AG, Bonna (Vācija), ko pārstāv J. Zēdemunds [*J. Sedemund*] un T. Libigs [*T. Lübbig*], advokāti,

prasītāja,

pret

Eiropas Komisiju, ko sākotnēji pārstāvēja N. Kāns [*N. Khan*] un B. Martenčuks [*B. Martenczuk*], pēc tam — B. Martenčuks un D. Grespans [*D. Grespan*], pārstāvji,

atbildētāja,

ko atbalsta

UPS Europe NV/SA, Brisele (Beļģija),

* Tiesvedības valoda — vācu.

un

UPS Deutschland Inc. & Co. OHG, Neisa [*Neuss*] (Vācija),

ko pārstāv T. Oterfangers [*T. Ottervanger*] un E. Henni [*E. Henny*], advokāti,

personas, kas iestājušās lietā,

par prasību atcelt Komisijas 2007. gada 12. septembra Lēmumu uzsākt [EKL] 88. panta 2. punktā paredzēto procedūru attiecībā uz Vācijas Federatīvās Republikas par labu *Deutsche Post AG* [atbalsts C 36/07 (*ex NN 25/07*)] piešķirto valsts atbalstu.

VISPĀRĒJĀ TIESA (astotā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs L. Trišo [*L. Truchot*], tiesneši M. E. Martinša Ribeiru [*M. E. Martins Ribeiro*] un H. Kanninens [*H. Kanninen*] (referents),

sekretāre T. Vailere [*T. Weiler*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2011. gada 9. jūnija tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Tiesvedības priekšvēsture

- 1 1989. gada 8. jūnijā Vācijas Federatīvā Republika pieņēma *Postverfassungsgesetz* (likums par pasta organizāciju) (*BGBI.* 1989 I, 1026. lpp.; turpmāk tekstā — “*PostVerfG*”). Saskaņā ar tā 1. panta 2. punktu *Deutsche Bundespost* [Vācijas Pasta pārvalde] tika sadalīta trīs atsevišķās juridiskās personās, proti, *Deutsche Bundespost Postdienst*, *Deutsche Bundespost Telekom* un *Deutsche Bundespost Postbank* (turpmāk tekstā attiecīgi — “*DB-Postdienst*”, “*DB-Telekom*” un “*DB-Postbank*”). Saskaņā ar *PostVerfG* 65. panta 2. punktu šīm juridiskajām personām bija pienākums turpināt sniegt pakalpojumus, ko piedāvāja *Deutsche Bundespost*. Tādējādi *DB-Telekom* pārņēma *Deutsche Bundespost* darbības telekomunikāciju jomā, bet *DB-Postdienst* pārņēma tās darbības pasta nozarē, tostarp vispārējo pasta pakalpojumu sniegšanu.
- 2 1994. gada 14. septembrī Vācijas Federatīvā Republika pieņēma *Postumwandlungsgesetz* (Likums par pasta reorganizāciju) (*BGBI.* 1994 I, 2339. lpp.; turpmāk tekstā — “*PostUmwG*”). Saskaņā ar tā 1. un 2. pantu visas trīs iepriekš minētās juridiskās personas, sākot no 1995. gada 1. janvāra, tika pārveidotas par akciju sabiedrībām.

DB-Postdienst darbības pārņēma prasītāja — *Deutsche Post AG*. *DB-Telekom* un *DB-Postbank* darbības pārņēma attiecīgi *Deutsche Telekom AG* un *Deutsche Postbank AG*.

- 3 1994. gada 7. jūlijā privāts pasta sūtījumu piegādes uzņēmums *UPS Europe NV/SA* (turpmāk tekstā — “*UPS Europe*”) Eiropas Kopienu Komisijā iesniedza sūdzību (turpmāk tekstā — “1994. gada sūdzība”) par *DB-Postdienst*, kas pamatota gan ar EK līguma 86. pantu (jaunajā redakcijā — EKL 82. pants), gan EK līguma 92. pantu (jaunajā redakcijā — EKL 87. pants). Pēc šīs sūdzības tika saņemta vēl viena sūdzība, ko iesniedza privāto ziņojumu sūtīšanas pakalpojumu sniedzēju un kurjerpasta un pasta sūtījumu eksprespiegādes nodrošinātāju apvienība *Bundesverband Internationaler Express- und Kurierdienste eV* (turpmāk tekstā — “*BIEK*”).
- 4 Būtībā *UPS Europe* un *BIEK* pārmet *DB-Postdienst*, ka tā, īstenojot tirdzniecības ar zaudējumiem politiku konkurencei atvērtajā pasta sūtījumu no vienas vietas uz citu nozarē, ļaunprātīgi izmanto savu dominējošo stāvokli, finansējot to no ieņēmumiem kurjerpārvaldījumu (vai vēstuļu pasta) nozarē, kurā tai likumīgi ir piešķirts monopola stāvoklis (turpmāk tekstā — “rezervētā nozare”), vai arī no EKL 87. pantam pretrunā esošā valsts atbalsta.
- 5 Ar 1999. gada 17. augusta vēstuli, kas publicēta 1999. gada 23. oktobra *Eiropas Kopienu Oficiālajā Vēstnesī* (OV C 306, 25. lpp.), Komisija informēja Vācijas Federatīvo Republiku par lēmumu uzsākt EKL 88. panta 2. punktā paredzēto oficiālas izmeklēšanas procedūru attiecībā uz dažādiem pasākumiem, saskaņā ar kuriem prasītāja ir saņēmusi valsts līdzekļus (turpmāk tekstā — “1999. gada lēmums par [procedūras] uzsākšanu”), un lūdza tai iesniegt vairākus dokumentus un informāciju.
- 6 2001. gada 20. martā Komisija pieņēma Lēmumu 2001/354/EK par EKL 82. panta piemērošanas procedūru (Lieta COMP/35.141 — *Deutsche Post AG*) (OV L 125, 27. lpp.). Tā secināja, ka prasītāja ir ļaunprātīgi izmantojusi savu dominējošo stāvokli

tirdzniecības pa pastu jomā, no 1974. līdz 2000. gadam pastāvīgo klientu atlaides piešķiršanai izvirzot nosacījumu, ka viņi apņemas izmantot tās pakalpojumus saistībā ar visiem vai lielāko daļu no saviem pasta sūtījumiem, un no 1990. līdz 1995. gadam istenojot tirdzniecības ar zaudējumiem politiku.

- 7 2002. gada 19. jūnijā Komisija pieņēma Lēmumu 2002/753/EK par pasākumiem, ko Vācijas Federatīvā Republika veikusi prasītājas labā (OV L 247, 27. lpp.; turpmāk tekstā — “2002. gada lēmums”).
- 8 2002. gada lēmumā būtībā ir iekļauta argumentācija, kas pausta četros posmos.
- 9 Pirmkārt, Komisija vispirms atgādināja, ka 1999. gada lēmumā par procedūras uzsākšanu tā ir izteikusi pieņēmumu, ka maksājumi, kurus saņēmis *DB-Postdienst* un vēlāk prasītāja, atlīdzinot tiem par funkciju, kas saistītas ar pakalpojumu ar vispārēju tautsaimniecisku nozīmi (turpmāk tekstā — “PVTN”), veikšanu, bija lielāki nekā saistībā ar šīs funkcijas veikšanu radušās tīrās papildu izmaksas, tādējādi paziņojot, ka tā pārbaudīs piecus iespējamus atbalsta pasākumus. Šajos piecos pasākumos ietilpa, pirmkārt, valsts garantijas, saskaņā ar kurām Vācijas Federatīvā Republika sniedza garantijas attiecībā uz parādiem, kurus *Deutsche Bundespost* uzņēmas, pirms tā tika pārveidota par trim akciju sabiedrībām (turpmāk tekstā — “valsts garantijas”), otrkārt, *DB-Postdienst* un prasītājas darbinieku pensiju finansējuma no valsts līdzekļiem esamība un, treškārt, iespējamais valsts finanšu atbalsts prasītājai (2002. gada lēmuma 2., 4., 5. un 7. apsvērums).
- 10 Pēc tam Komisija izklāstīja Vācijas Federatīvās Republikas apsvērumus par pieciem iespējamiem atbalsta pasākumiem, kas minēti 1999. gada lēmumā par [procedūras] uzsākšanu (2002. gada lēmuma 12.–20. apsvērums). Attiecībā uz valsts finanšu atbalstu tā norādīja, ka Vācijas Federatīvā Republika ir piekritusi, ka *DB-Postdienst* un prasītāja ir saņēmuši divus maksājumus no valsts līdzekļiem, kuros ietilpa, pirmkārt, maksājumu piešķiršana, kurus, pamatojoties uz *PostVerfG* 37. panta 3. punktu, no

1990. līdz 1994. gadam veica *DB-Telekom*, un, otrkārt, *DB-Telekom* 1995. gada 1. janvārī, pamatojoties uz *PostUmwG* 7. pantu, īstenotā atteikšanās no parāda attiecībā uz prasītāju (turpmāk tekstā — “*DB-Telekom* veiktie maksājumi”). Komisija norādīja, ka Vācijas valdība nav noliegusi, ka šie maksājumi bija attiecināmi uz valsti, tomēr [ši valdība] ir norādījusi, ka tie bija obligāti nepieciešami, lai īstenotu prasītājas PVTN funkciju (2002. gada lēmuma 16.–20. apsvērums).

- 11 Visbeidzot Komisija norādīja, ka, [tā kā] “atbilstoši *UPS [Europe]* un *BIEK* sūdzībām [2002. gada lēmums] attiecās uz izdevumu konkurenci [atvērtajā] pasta sūtījumu no vienas vietas uz citu nozarē segšanu”, Komisijas pārbaude it īpaši ir jāvērs uz tādu prasītājas izdevumu segšanu, kas saistīti ar diviem konkurenci atvērtiem galvenajiem pasta sūtījumu no vienas vietas uz citu pakalpojumiem, proti, pasta sūtījumu pārveidājumiem, kas paredzēti profesionālajiem klientiem, un pasta sūtījumu pārveidājumiem no vienas vietas uz citu to uzņēmumu vārdā, kas [nodarbojas] ar tirdzniecību pa pastu (2002. gada lēmuma 21. apsvērums).
- 12 Otrkārt, Komisija norādīja, ka Vācijas Federatīvā Republika to ir informējusi, ka no 1990. līdz 1998. gadam prasītāja bija guvusi peļņu rezervētajā nozarē un zaudējumus konkurenci atvērtajās nozarēs, visās nozarēs kopā reģistrējot deficītu kopumā. No tā Komisija secināja, ka iespējamais deficīts pasta sūtījumu nozarē nevar tikt kompensēts nedz ar peļņu rezervētajā nozarē, nedz ar ieņēmumiem, kas gūti konkurenci atvērtajā nozarē (2002. gada lēmuma 66.–69. apsvērums un 107. zemsvītras piezīme).
- 13 Treškārt, Komisija konstatēja, ka prasītājai pasta sūtījumu nozarē radušies zaudējumi laikposmā no 1990. gada līdz 1998. gadam obligāti ir bijuši jākompensē no valsts līdzekļiem, un nolēma pārbaudīt, vai šie zaudējumi bija vai nebija saistīti ar [prasītājas]

PVTN funkciju, turklāt [Komisija] norādīja, ka prasītāja ir guvusi priekšrocības EKL 87. panta 1. punkta izpratnē (2002. gada lēmuma 72. apsvērums).

- 14 Šajā ziņā Komisija konstatēja, ka no 1994. gada 1. februāra prasītājam saskaņā ar *Postdienst-Pflichtleistungsverordnung* (noteikumi par obligātajiem pakalpojumiem) (*BGBI.* 1994 I, 86. lpp.) 2. panta 2. punkta 3) apakšpunktu bija iespēja, nevis pienākums pasta sūtījumu nozarē piešķirt atlaides saviem klientiem, kas rada zemākas cenas nekā vienotā cena, kura ir noteikta *Postdienst-Pflichtleistungsverordnung* 1. panta 1. punktā. Tā norādīja, ka, ņemot vērā piemērotās atlaides, no 1994. līdz 1999. gadam ieņēmumi bija nepietiekami, lai segtu saimnieciskās darbības izmaksas, kā rezultātā radās deficīts 1 118,7 miljonu Vācijas marku (DEM) apmērā bez cēloņsakarības ar kādu no PVTN funkcijām (2002. gada lēmuma 75.–79., 82., 86. un 88. apsvērums).
- 15 Komisija turklāt norādīja, pirmkārt, ka līdzekļi, kuri tika izmantoti pensiju finansējumam no valsts līdzekļiem, ir pakļauti Vācijas Federatīvās Republikas kontrolei, otrkārt, ka attiecībā uz valsts garantijām Vācijas Federatīvā Republika tieši kontrolē prasītājas parāda instrumentus un, treškārt, ka attiecībā uz Vācijas Federatīvās Republikas finanšu atbalstu par labu prasītājam *DB-Telekom* veiktie maksājumi tika attiecināti uz šo dalībvalsti (2002. gada lēmuma 92.–94. apsvērums).
- 16 Komisija minēja, ka, ja maksājumus nebūtu veikusi *DB-Telekom*, Vācijas Federatīvajai Republikai, lai atbalstītu *DB-Postdienst* un prasītāju, būtu bijis jāizmanto vispārējā budžeta līdzekļi (2002. gada lēmuma 95. apsvērums).
- 17 Komisija turklāt konstatēja konkurences izkropļojuma esamību un ietekmes uz tirdzniecību starp dalībvalstīm esamību. Tā konstatēja arī saņemto atbalstu nesaderību ar kopējo tirgu tiktāl, ciktāl tie nav pamatojami, ievērojot EKL 87. panta 2. un 3. punktu,

un ka tīrās papildu izmaksas DEM 1 118,7 miljonu apmērā pasta sūtījumu nozarē nevarot tikt uzskatītas par tādām, kas izriet no prasītājas PVTN funkciju pienākumiem EKL 86. panta 2. punkta izpratnē (2002. gada lēmuma 96.–106. apsvērumi).

- 18 Ceturtkārt, Komisija konstatēja, ka tiktāl, ciktāl Vācijas Federatīvās Republikas piešķirtā papildu izmaksu, kas radušās tirdzniecības ar zaudējumiem politikas dēļ, kompensācija samazināja izmaksas, kas parasti ir saistītas ar pakalpojumu sniegšanu pasta sūtījumu no vienas vietas uz citu nozarē, šis pasākums bija priekšrocība EKL 87. panta 1. punkta izpratnē un ka ar kopējo tirgu nesaderīgais atbalsts sasniedz EUR 572 miljonus (2002. gada lēmuma 107. apsvērumi).
- 19 2002. gada lēmuma rezolutīvā daļa ir formulēta šādi:

“1. punkts

Valsts atbalsts 572 miljonu EUR (1 118,7 miljoni DEM) apmērā, ko [Vācijas Federatīvā Republika] ir piešķirusi [prasītājai], ir nesaderīgs ar kopējo tirgu.

2. punkts

1. [Vācijas Federatīvā Republika] veic visus pasākumus, kas nepieciešami, lai pieprasītu [prasītājai] atmaksāt 1. punktā minēto atbalstu, kas ta[i] piešķirts prettiesiski.

[..]”

- 20 Ar 2008. gada 1. jūlija spriedumu lietā T-266/02 *Deutsche Post*/Komisija (Krājums, II-1233. lpp.) Vispārējā tiesa atcēla 2002. gada lēmumu. Komisijas par minēto spriedumu iesniegtā apelācijas sūdzība tika noraidīta ar Tiesas 2010. gada 2. septembra spriedumu lietā C-399/08 P *Komisija/Deutsche Post* (Krājums, I-7831. lpp.).
- 21 2004. gada 22. aprīlī *UPS Europe*, pamatojoties uz EKL 82. pantu, iesniedza sūdzību Komisijā, norādot, ka prasītājas izcenojumam rezervētajā nozarē esot ļaunprātīgs raksturs. Komisija šajā sakarā veica izmeklēšanu, kuras ietvaros tā saņēma vairākus dokumentus par Vācijas iestāžu lēmumiem attiecībā uz šo izcenojumu.
- 22 2004. gada 11. maijā *UPS Europe* iesniedza jaunu sūdzību Komisijā, norādot, ka tā 2002. gada lēmumā neesot pārbaudījusi visus valsts pasākumus, kas minēti 1994. gada sūdzībā, un ka priekšrocības, kādas saņēmusi prasītāja, plaši pārsniedzot summu, kuru Komisija bija pieprasījusi atgūt. Savukārt 2004. gada 16. jūlijā *TNT Post AG & Co. KG* iesniedza sūdzību, apgalvojot, ka prasītājas izcenojums par pakalpojumiem, par kuriem tā izrakstījusi rēķinu savam meitas uzņēmumam *DB-PostBank*, esot bijis pārmērīgi zems un ka šie pakalpojumi tikuši finansēti no ieņēmumiem rezervētajā nozarē. Pēc šīm sūdzībām Komisija Vācijas Federatīvajai Republikai nosūtīja lūgumus sniegt informāciju, uz kuriem pēdējā minētā atbildēja.
- 23 Ar 2006. gada 4. aprīļa vēstuli Komisija informēja *UPS Europe*, ka nav pietiekamu Kopienas interešu, lai rīkotos sakarā ar sūdzību, kas iesniegta, pamatojoties uz EKL 82. pantu.
- 24 2007. gada 26. aprīlī *UPS Europe* Komisijai iesniedza oficiālu lūgumu veikt vajadzīgos pasākumus saistībā ar 2004. gada 11. maija sūdzību.

- 25 Ar 2007. gada 13. jūnija vēstuli Vācijas Federatīvā Republika piekrita, ka Komisijai iesniegtā informācija tās izmeklēšanas ietvaros, kas veikta pēc *UPS Europe* 2004. gada 22. aprīļa sūdzības, tiek izmantota valsts atbalsta procedūras ietvaros.
- 26 2007. gada 3. septembrī *UPS Europe* un *UPS Deutschland Inc. & Co. OHG* (turpmāk tekstā kopā — “*UPS*”) cēla prasību Vispārējā tiesā atbilstoši EKL 232. pantam, lai panāktu, ka tiek konstatēta Komisijas bezdarbība, jo tā neesot izskatījusi 2004. gada 11. maijā iesniegto sūdzību (lieta T-329/07 *UPS Europe* un *UPS Deutschland*/Komisija).
- 27 Ar 2007. gada 12. septembra vēstuli Komisija Vācijas Federatīvajai Republikai nosūtīja lēmumu uzsākt EKL 88. panta 2. punktā paredzēto procedūru attiecībā uz Vācijas iestāžu par labu *Deutsche Post AG* piešķirto valsts atbalstu [atbalsts C 36/07 (*ex NN 25/07*)] (turpmāk tekstā — “apstrīdētais tiesību akts”). 2007. gada 19. oktobrī apstrīdētais tiesību akts autentiskajā (vācu) valodā tika publicēts *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* (OV C 245, 21. lpp.), pirms tam publicējot šī lēmuma kopsavilkumu pārējās oficiālajās valodās.
- 28 Ar Vispārējās tiesas kancelejā 2007. gada 8. novembrī iesniegto vēstuli *UPS* atsaucsa savu iepriekš 26. punktā minēto prasību lietā T-329/07. Ar Vispārējās tiesas 2007. gada 11. decembra rīkojumu lietā T-329/07 *UPS Europe* un *UPS Deutschland*/Komisija (Krājumā nav publicēts) lieta tika izslēgta no reģistra.
- 29 Apstrīdētais tiesību akts ir sadalīts vairākos punktos.
- 30 Apstrīdētā tiesību akta 1. punktā Komisija ir atgādinājusi par procedūrām, kas atbilstoši EKL 82. un 87. pantam veiktas pret prasītāju kopš 1994. gada sūdzības. Tā ir norādījusi uz vajadzību veikt visaptverošu izmeklēšanu attiecībā uz visiem konkurences

izkropļojumiem, kuri izriet no valsts līdzekļiem, kas piešķirti prasītājam un tās priekštecim, un norādījusi, ka procedūra, kas uzsākta ar 1999. gada lēmumu par [procedūras] uzsākšanu, tikšot papildināta, lai aptvertu nesen paziņoto informāciju un pieņemtu galīgo lēmumu par šo līdzekļu saderību ar EK līgumu (apstrīdētā tiesību akta 1.–15. apsvērums).

- 31 Komisija ir uzsvērusi, ka “papildu izmeklēšana”, kuru tā plānojusi veikt, “nekādi neaizstā[šot] 2002. gada lēmumu”, kurā ir konstatēts, ka “valsts atbalsts EUR 572 miljonu apmērā ticis izmantots komercdarbību šķērssubsidēšanai, bet nav lemts par vispārīgo jautājumu par to, vai [prasītāja un tās priekštecis] ir saņēmuši pārmērīgu kompensāciju no valsts līdzekļiem [par PVTN funkcijas veikšanu]”. Komisija ir paskaidrojusi, ka tā savā izmeklēšanā plāno noskaidrot, vai ir [izmaksāta] pārlietu liela kompensācija, pārsniedzot šos EUR 572 miljonus, un paziņojusi, ka tā pārbaudīs visus valsts par labu šiem uzņēmumiem veiktos pasākumus no 1989. gada 1. jūlija — datuma, kurā izveidots *DB-Postdienst*, — līdz 2007. gada 31. decembrim — datumam, kurā tiek pieņemts, ka prasītāja ir beigusi pildīt PVTN funkciju (apstrīdētā tiesību akta 15. apsvērums).
- 32 Apstrīdētā tiesību akta 3. punktā ar virsrakstu “Valsts pasākumu par labu *DB-Postdienst* un [prasītājam] apraksts”, pirmkārt, Komisija būtībā ir norādījusi, ka *DB-Postdienst* un prasītāja ir saņēmuši *DB-Telekom* veiktos maksājumus, kā arī valsts garantijas (apstrīdētā tiesību akta 25.–32., 38. un 39. apsvērums).
- 33 Otrkārt, Komisija ir pārbaudījusi pensiju finansējuma no valsts līdzekļiem esamību. Attiecībā uz laikposmu no 1989. gada līdz 1994. gadam Komisija ir norādījusi, ka tās rīcībā nav nekādas informācijas, saskaņā ar kuru *DB-Postdienst* būtu piedalījies savu darbinieku pensiju finansēšanā, kas tāpat pilnībā bija nodota Vācijas valsts atbildībā. Laikposmā no 1995. gada līdz 1999. gadam prasītāja esot iemaksājusi [noteiktu] summu pasta ierēdņu pensiju fondā, kas izveidots 1995. gada 1. janvārī atbilstoši *Gesetz*

zum Personalrecht der Beschäftigen der Früheren Deutschen Bundespost (Postpersonalrechtsgesetz, 1994. gada 14. septembra Likums par agrākā *Deutsche Bundespost* personāla tiesībām, *BGBI.* 1994 I, 2325. lpp.) 16. panta 1. punktam. Tomēr Vācijas valsts esot novērsusi deficītu minētajā fondā. Visbeidzot, iemaksu, kuras prasītāja ieskaitījusi šajā fondā, summa 2000. gadā esot tikusi samazināta līdz 33 % no strādājošo ierēdņu bruto algas un par turpmākajiem gadiem Komisijai precīzas informācijas neesot (apstrīdētā tiesību akta 40.–48. apsvērumš).

34 Apstrīdētā tiesību akta 6. punktā ar virsrakstu “Valsts atbalsta esamības novērtējums” Komisija, pirmkārt, ir konstatējusi, ka jebkuras *DB-Postdienst* un prasītāji piešķirtās selektīvās priekšrocības izkropļojot konkurenci un ietekmējot tirdzniecību starp dalībvalstīm. Otrkārt, Komisija ir norādījusi, ka *DB-Telekom* veiktie maksājumi un valsts garantijas esot valsts atbalsts EKL 87. panta 1. punkta izpratnē (apstrīdētā tiesību akta 72.–75. apsvērumš). Treškārt, Komisija ir norādījusi, ka pensiju finansējums no valsts līdzekļiem ietver valsts līdzekļu pārskaitījumu. Tā ir atzīmējusi, ka attiecībā uz laikposmu no 1989. gada līdz 1995. gadam “*DB-Postdienst* acīmredzami nav piedalījusies savu ierēdņu pensiju finansēšanā” un ka attiecībā uz laikposmu no 1995. gada līdz 1999. gadam Komisija “šauboties par to, vai [prasītāja] ir saņēmusi ekonomiskas priekšrocības sakarā ar nosacijumiem, ar kādiem tika piešķirtas [tiesības] uz priekšlaicīgu pensionēšanos”. Pēc tam, kad Komisija bija minējusi, ka Vācijas Federatīvā Republika ir apgalvojusi, ka no 1995. gada prasītāji “saistībā ar pensijām ir bijuši lielāki izdevumi nekā tās konkurentiem”, Komisija it īpaši ir norādījusi, ka tā vēlas pārbaudīt, kādā mērā pensiju finansējums no valsts līdzekļiem “ir sniedzis lielākas priekšrocības [prasītāji] nekā citiem uzņēmumiem” (apstrīdētā tiesību akta 76.–78. apsvērumš).

35 Apstrīdētā tiesību akta 7. punktā ar virsrakstu “Valsts atbalsta saderības ar kopējo tirgu novērtējums” Komisija ir norādījusi, ka tā pārbaudīs, cik lielā mērā prasītāji un tās priekštecim piešķirtā kompensācija bija vajadzīga, lai nodrošinātu tās PVTN funkcijas izpildi, kura tai bija jāveic no 1989. gada līdz 2007. gada 31. decembrim (apstrīdētā

tiesību akta 80. un 81. apsvērumus). Komisija ir izklāstījusi aprēķinu metodi, kuru tā plānoja izmantot šajā sakarā, kā arī ieņēmumus, kurus tā plānoja ņemt vērā (apstrīdētā tiesību akta 84.–104. apsvērumus).

- ³⁶ Apstrīdētā tiesību akta 8. punktā ar virsrakstu “Lēmums” Komisija Vācijas Federatīvajai Republikai ir lūgusi “paust savu nostāju mēneša laikā pēc [apstrīdētā tiesību akta] saņemšanas” un “paziņot visu lietderīgo informāciju iepriekš minēto pasākumu juridiskam novērtējumam, ņemot vērā valsts atbalstu reglamentējošās tiesību normas”.

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

- ³⁷ Prasītāja šo prasību cēla ar Vispārējās tiesas kancelejā 2007. gada 22. novembrī iesniegto prasības pieteikumu.
- ³⁸ Ar vēstuli, ko Vispārējās tiesas kanceleja saņēmusi 2008. gada 29. februārī, *UPS* lūdza atļauju iestāties lietā Komisijas prasījumu atbalstam.
- ³⁹ Ar 2008. gada 9. jūlija rīkojumu Vispārējās tiesas pirmās palātas priekšsēdētājs apmierināja *UPS* lūgumu par iestāšanos lietā.
- ⁴⁰ Tā kā Vispārējās tiesas palātu sastāvs ir mainīts, tiesnesis referents tika norīkots uz astoto palātu, kurai attiecīgi tika nodota šī lieta.

41 Pamatojoties uz tiesneša referenta ziņojumu, Vispārējā tiesa (astotā palāta) nolēma uzsākt mutvārdu procesu, un, veicot Pirmās instances tiesas Reglamenta 64. pantā paredzētos procesa organizatoriskos pasākumus, tā uzdeva lietas dalībniekiem jautājumus. Lietas dalībnieki uz tiem atbildēja noteiktajā termiņā.

42 2011. gada 9. jūnija tiesas sēdē tika uzklauti lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un atbildes uz Vispārējās tiesas uzdotajiem jautājumiem.

43 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atcelt apstrīdēto tiesību aktu;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

44 Komisijas, ko atbalsta *UPS*, prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— prasību noraidīt kā nepieņemamu vai, pakārtoti, kā nepamatotu;

— piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

- 45 Lai arī Komisija, ko atbalsta *UPS*, nav izvirzījusi formālu iebildi par nepieņemamību saskaņā ar Reglamenta 114. pantu, tā norāda, ka prasība nav pieņemama.
- 46 Savas nostājas pamatojumam Komisija izvirza divus galvenos argumentus. Pirmkārt, aizstāvības rakstā tā apgalvo, ka lēmums par oficiālas izmeklēšanas procedūras uzsākšanu ir apstrīdams tiesību akts tikai tad, ja tas attiecas uz jautājumu par to, vai atbalsts ir uzskatāms par jaunu vai pastāvošu [atbalstu]. Turpretī šis lēmums neesot apstrīdams tiesību akts, jo tas attiecas uz pasākuma kvalificēšanu par valsts atbalstu. Nedz prasītāja, nedz Vācijas Federatīvā Republika neesot laikus apgalvojušas, ka apstrīdētajā tiesību aktā pārbaudītie pasākumi būtu pastāvošs atbalsts.
- 47 Otrkārt, Komisija savā rakstveida atbildē un tiesas sēdē uz Vispārējās tiesas uzdoto jautājumu norāda, ka nelabvēlīgā iedarbība uz prasītāju, kas var izrietēt no apstrīdētā tiesību akta, ir radusies jau ar 1999. gada lēmumu par [procedūras] uzsākšanu. Pēc Komisijas domām, šī lēmuma priekšmets ir visi pasākumi, kas apstrīdētajā tiesību aktā provizoriski tikuši kvalificēti par jaunu atbalstu. Ja tas tiktu atcelts, šie pasākumi joprojām būtu oficiālās izmeklēšanas procedūras, kas sāka 1999. gadā, priekšmets. Līdz ar to prasītājai šajā lietā neesot intereses celt prasību.
- 48 Prasītāja apgalvo, ka prasība ir pieņemama. Šajā ziņā tā norāda, ka apstrīdētajā tiesību aktā norādītie pasākumi esot jāaplūko kā pastāvošs atbalsts, jo tas jau ir bijis procedūras, kas visādā ziņā ir pabeigta ar 2002. gada lēmumu, priekšmets. Tātad tiktāl, ciktāl [šie pasākumi] apstrīdētajā tiesību aktā tiek kvalificēti par jaunu atbalstu, prasība esot pieņemama. Pakārtoti prasītāja norāda, ka lēmums par procedūras uzsākšanu ir apstrīdams, ja vien tiek apstrīdēta pasākuma kvalificēšana par atbalstu.

- 49 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru tiesību akti vai lēmumi, pret kuriem var vērsties ar prasību atcelt tiesību aktu, EKL 230. panta izpratnē ir pasākumi, kas rada obligātas tiesiskas sekas, kas ietekmē prasītāja intereses, grozot tā tiesisko situāciju. Konkrētāk, ja runa ir par tiesību aktiem vai lēmumiem, kuru izstrāde notiek vairākos posmos, tai skaitā kādas iekšējas procedūras beigās, principā apstrīdami tiesību akti ir tikai tie pasākumi, kas pauž iestādes galīgo nostāju šīs procedūras beigās, izslēdzot pagaidu pasākumus, kuru mērķis ir sagatavot galīgo lēmumu (Tiesas 1981. gada 11. novembra spriedums lietā 60/81 *IBM/Komisija*, *Recueil*, 2639. lpp., 9. un 10. punkts; Vispārējās tiesas 1990. gada 10. jūlija spriedums lietā T-64/89 *Automec/Komisija*, *Recueil*, II-367. lpp., 42. punkts, un 2009. gada 25. marta spriedums lietā T-332/06 *Alcoa Trasformazioni/Komisija*, Krājumā nav publicēts, 34. punkts).
- 50 Tomēr attiecībā uz valsts atbalsta oficiālās izmeklēšanas procedūras uzsākšanas lēmumu no judikatūras izriet, ka, ja Komisija kādu pasākumu, kas ir ieviešanas stadijā, kvalificē par jaunu atbalstu, šādam lēmumam ir autonomas juridiskās sekas, it īpaši attiecībā uz konkrētā pasākuma izpildes apturēšanu (Tiesas 2001. gada 9. oktobra spriedums lietā C-400/99 Itālija/Komisija, *Recueil*, I-7303. lpp., 62. punkts; Vispārējās tiesas 2002. gada 23. oktobra spriedums apvienotajās lietās no T-346/99 līdz T-348/99 *Diputación Foral de Álava u.c./Komisija*, *Recueil*, II-4259. lpp., 33. punkts, un iepriekš 49. punktā minētais spriedums lietā *Alcoa Trasformazioni/Komisija*, 34. punkts). Šis secinājums ir spēkā ne tikai tādā gadījumā, kad attiecīgās dalībvalsts iestādes pasākumu, kas ir ieviešanas stadijā, uzskata par pastāvošu atbalstu, bet arī gadījumā, kad šīs iestādes uzskata, ka [procedūras] uzsākšanas lēmumā minētais pasākums neietilpst EKL 87. panta 1. punkta piemērošanas jomā (skat. iepriekš 49. punktā minēto spriedumu lietā *Alcoa Trasformazioni/Komisija*, 35. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 51 Lēmums uzsākt oficiālo izmeklēšanas procedūru par pasākumu, kas ir ieviešanas stadijā, un Komisijas tā kvalifikācija par jaunu atbalstu noteikti maina no izskatāmā pasākuma izrietošās juridiskās sekas, kā arī saņēmēju uzņēmumu tiesisko stāvokli, it īpaši attiecībā uz šī pasākuma turpmāku ieviešanu. Līdz šāda lēmuma pieņemšanai dalībvalsts, saņēmēji uzņēmumi un citi saimnieciskās darbības subjekti var uzskatīt,

ka pasākums ir ieviests likumīgi kā vispārējs pasākums, uz kuru nav attiecināms EKL 87. panta 1. punkts, vai kā pastāvošs atbalsts. Turpretī pēc šāda lēmuma pieņemšanas rodas vismaz pamatotas šaubas par šī pasākuma likumību, kam, neņemot vērā iespēju lūgt Tiesu piemērot pagaidu pasākumus, būtu jāliek dalībvalstij apturēt tā īstenošanu, jo pēc oficiālās izmeklēšanas procedūras uzsākšanas ir izslēgta iespēja pieņemt nekavējošu lēmumu par pasākuma saderību ar kopējo tirgu, kas ļautu turpināt likumīgu minētā pasākuma ieviešanu. Uz šādu lēmumu varētu arī atsaukties dalībvalsts tiesā, kurai ir jārikojas, ievērojot visas no EKL 88. panta 3. punkta pēdējā teikuma neievērošanas izrietošās tiesiskās sekas. Visbeidzot tas var likt [atbalsta] pasākuma saņēmējiem uzņēmumiem katrā ziņā atteikties pieņemt jaunus maksājumus vai jaunas priekšrocības vai arī aizturēt nepieciešamā apjoma līdzekļus iespējamai vēlākai finanšu kompensācijai. Arī uzņēmējdarbības videi attiecībā ar minētajiem [atbalsta] saņēmējiem ir jāņem vērā šo uzņēmumu tiesiskā un finanšu stāvokļa nenoteiktība (iepriekš 50. punktā minētais spriedums apvienotajās lietās *Diputación Foral de Álava*/Komisija, 34. punkts, un iepriekš 49. punktā minētais spriedums lietā *Alcoa Trasformazioni*/Komisija, 36. punkts).

52 No apstrīdētā tiesību akta izriet, ka tas tika pieņemts ar mērķi uzsākt oficiālo izmeklēšanas procedūru attiecībā uz trijiem pasākumiem, proti, *DB-Telekom* veiktajiem maksājumiem, valsts garantijām un pensiju finansējumu no valsts līdzekļiem (turpmāk tekstā — “strīdus pasākumi”).

53 Kā tika minēts iepriekš 34. punktā, apstrīdētajā tiesību aktā Komisija par jaunu atbalstu ir kvalificējusi *DB-Telekom* veiktos maksājumus un valsts garantijas (apstrīdētā tiesību akta 72.–75. apsvērumi). Attiecībā uz pensiju finansējumu no valsts līdzekļiem Komisija ir izteikusi šaubas jautājumā par to, kādā mērā šis finansējums prasītājam piešķir ekonomiskās priekšrocības (apstrīdētā tiesību akta 76.–78. apsvērumi).

- 54 Atbilstoši iepriekš 49.–51. punktā minētajai judikatūrai ir jāpārbauda, vai apstrīdētais tiesību akts ir radījis autonomas juridiskās sekas, kas to padarītu par pārsūdzamu tiesību aktu.
- 55 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka pirms apstrīdētā tiesību akta tika pieņemts lēmums par oficiālās izmeklēšanas procedūras uzsākšanu, proti, 1999. gada lēmums par [procedūras] uzsākšanu. Līdz ar to ir jāpārbauda, vai apstrīdētā tiesību akta iespējamās radītās juridiskās sekas katrā ziņā netika radītas jau ar 1999. gada lēmumu par [procedūras] uzsākšanu, kā to savas argumentācijas, kas attiecas uz prasības nepieņemamību, ietvaros apgalvo Komisija (skat. iepriekš 47. punktu).
- 56 Starp lietas dalībniecēm nav strīda par to, ka ar 1999. gada lēmumu par [procedūras] uzsākšanu uzsāktā oficiālā procedūra jau attiecās uz strīdus pasākumiem, kuri turklāt ir pārbaudīti 2002. gada lēmumā.
- 57 Attiecībā uz šo faktu ir jānorāda, ka Komisija 1999. gada lēmuma par [procedūras] uzsākšanu 37. apsvērumā ir norādījusi, ka, pēc *UPS Europe* un *BIEK* domām, [prasītājas parādi atbilstoši *PostVerfG* 40. pantam bija nodrošināti ar valsts garantijām, kas no 1995. gada 2. janvāra tika ierobežotas ar šajā datumā pastāvošajiem parādiem. 1999. gada lēmuma par [procedūras] uzsākšanu 62. apsvērumā Komisija ir norādījusi, ka šī pasākuma iepriekšējā izskatīšana neļauj konstatēt, ka tas nav valsts atbalsts.
- 58 Turklāt 1999. gada lēmuma par [procedūras] uzsākšanu 40. apsvērumā Komisija ir norādījusi, ka, pēc *BIEK* domām, Vācijas Federatīvā Republika bija uzņēmusies atbildību par pasta ierēdņu pensiju fonda deficitu, kas esot bijis valsts atbalsts par labu prasītājai. 1999. gada lēmuma par [procedūras] uzsākšanu 65. apsvērumā Komisija ir minējusi, ka prasītājas un tās priekšteča ar agrāko darbinieku pensijām saistītie izdevumi tika segti no šī fonda, un uzsvērusi, ka Vācijas Federatīvā Republika novērsa

būtisku deficītu [minētajā fondā]. Komisija ir norādījusi arī, ka šī pasākuma iepriekšējā izskatīšana neļauj konstatēt, ka tas nav valsts atbalsts.

- 59 Visbeidzot 1999. gada lēmuma par [procedūras] uzsākšanu 63. apsvērumā Komisija ir norādījusi, ka valsts nekustamā īpašuma vai citu aktīvu nodošana prasītājam principā būtu uzskatāma par valsts atbalstu un tāpat tā būtu jāpamato. Šī lēmuma 80. apsvērumā Komisija Vācijas iestādēm ir lūgusi sniegt detalizētu informāciju par prasītājas darbībai piešķirto valsts finanšu atbalstu, citu pasākumu vidū minot [prasītājam] priekšrocības sniedzošās iespējamās subsīdijas tiktāl, ciktāl tās ir būtiskas EK līguma normu par valsts atbalstu izpratnē.
- 60 Atbildot uz Komisijas lūgumu, Vācijas iestādes to izsmēloši ir informējušas par *DB-Telekom* veikto maksājumu esamību (2002. gada lēmuma 16.–20. apsvērumi). Atbildot uz Vispārējās tiesas jautājumu, Komisija ir norādījusi, ka šī informācija Komisijai tika iesniegta 1999. gada 16. septembrī. Vācijas Federatīvā Republika Komisijai ir nosūtījusi arī apsvērumus jautājumā par to, vai šie maksājumi ir valsts atbalsts.
- 61 Tādējādi, tā kā apstrīdētais tiesību akts attiecas uz tiem pašiem pasākumiem, kuri bija 1999. gada lēmuma par [procedūras] uzsākšanu priekšmets, tā kā šī lēmuma un tam sekojošās procedūras ietvaros Komisija jau bija minējusi, ka strīdus pasākumi var ietilpst EKL 87. panta 1. punktā [paredzētā] aizlieguma piemērošanas jomā, un tā kā ar oficiālo izmeklēšanas procedūru saistītās autonomās juridiskās sekas līdz ar to jau ir radušās ar minēto lēmumu par [procedūras] uzsākšanu, apstrīdētais tiesību akts šādas sekas nevar radīt, un tāpat tas nevar būt lēmums, par kuru var tikt iesniegta prasība atcelt tiesību aktu. Tā kā kopš 1999. gadā uzsāktās procedūras pastāv vismaz būtiskas šaubas par strīdus pasākumu likumību, minētās procedūras uzsākšana

izslēdz iespēju pieņemt nekavējošu lēmumu par pasākuma saderību ar kopējo tirgu, kas ļautu turpināt likumīgu minēto pasākumu ieviešanu un to saņemšanu.

- 62 Tomēr prasītāja norāda, ka oficiālā izmeklēšanas procedūra, kas attiecībā uz strīdus pasākumiem ir uzsākta ar 1999. gada lēmumu par [procedūras] uzsākšanu, saistībā ar visiem tās aspektiem ir tikusi pabeigta ar 2002. gada lēmumu. Turpretī Komisija apgalvo, ka ar šo lēmumu minētā procedūra ir pabeigta tikai daļēji.
- 63 Tātad ir jāpārbauda, vai šī procedūra attiecībā uz strīdus pasākumiem ir bijusi pabeigta pirms apstrīdētā tiesību akta pieņemšanas.
- 64 Atbilstoši Padomes 1999. gada 22. marta Regulas (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus EK līguma [88.] panta piemērošanai (OV L 83, 1. lpp.), 7. panta 1. punktam, kas atbilstoši minētās regulas 13. panta 1. punktam piemērojams procedūrai attiecībā uz nelikumīgu atbalstu, oficiālo izmeklēšanas procedūru izbeidz saskaņā ar šī paša panta 2.–5. punktā paredzēto lēmumu (izņemot gadījumu, kad konkrētā dalībvalsts atsauc savu paziņojumu).
- 65 No Regulas Nr. 659/1999 7. panta 2.–5. punkta izriet, ka lēmumam, ar kuru tiek izbeigta oficiālā izmeklēšanas procedūra, var būt četru veidu saturs, proti, ka paziņotais pasākums nav atbalsts (2. punkts), ka minētais pasākums ir ar kopējo tirgu saderīgs atbalsts (labvēlīgs lēmums, 3. punkts), ka tas ir ar kopējo tirgu saderīgs atbalsts tiktāl, ciktāl tiek ievēroti noteikti nosacījumi un pienākumi (nosacījumus ietverošs lēmums, 4. punkts), vai, visbeidzot, ka minētais pasākums ir ar kopējo tirgu nesaderīgs atbalsts (nelabvēlīgs lēmums, 5. punkts).

- 66 No šiem nosacījumiem izriet, ka oficiālās izmeklēšanas procedūra tiek pabeigta ar lēmumu, kurā izskatītais pasākums ir skaidri kvalificēts atbilstoši vienai no Regulas Nr. 659/1999 7. panta 2.–5. punkta normām.
- 67 No 2002. gada lēmuma, tostarp no tā iepriekš 9.–16. punktā minētajiem apsvērumiem, izriet, ka Komisija, izņemot attiecībā uz EUR 572 miljoniem, kas minēti attiecīgā lēmuma rezolutīvajā daļā, nav skaidri kvalificējusi strīdus pasākumus atbilstoši šīm normām. Tā ir tikai konstatējusi, pirmkārt, ka šie pasākumi aptver valsts līdzekļu nodošanu par labu prasītājam un, otrkārt, ka šie līdzekļi obligāti bija jāizmanto tāda deficīta DEM 1 118,7 miljonu apmērā, kas atbilst EUR 572 miljoniem, novēršanai, kurš radies prasītājas tirdzniecības ar zaudējumiem politikas pasta sūtījumu nozarē dēļ, tiktāl, ciktāl prasītāja attiecīgo deficītu nevarēja finansēt pati no savu fondu līdzekļiem.
- 68 Tiesas sēdē Komisija piekrita, ka 2002. gada lēmums neietver paskaidrojumus, kuros būtu norādīts, ka runa ir par daļēju galīgo lēmumu attiecībā uz strīdus pasākumiem un ka oficiālā izmeklēšanas procedūra daļēji joprojām ir atvērta. Pēc Komisijas domām, šis lēmums tomēr esot jāinterpretē kopumā, turklāt tā rezolutīvā daļa esot uztverama, ņemot vērā tā apsvērumus.
- 69 Šajā ziņā, kā tas ticis minēts iepriekš 11. punktā, ir jānorāda, ka Komisija 2002. gada lēmuma 21. apsvērumā ir uzsvērusi, ka šis lēmums attiecas uz izdevumu segšanu pasta sūtījumu no vienas vietas uz citu pakalpojumu nozarē, kurai ir raksturīga konkurence.
- 70 Šajā apsvērumā Komisija ir precizējusi, ka analīze, kuru tā veica 2002. gada lēmumā, lai novērtētu strīdus pasākumu saderību ar kopējo tirgu, attiecās tikai uz pasta sūtījumu nozari. Tādējādi 2002. gada lēmuma II F punktā ar virsrakstu "Infrastrukturās

izmaksu summa, kas attiecināma uz pasta sūtījumu no vienas vietas uz citu pakalpojumiem” Komisija ir veikusi tikai iespējamo papildu izmaksu, ko izraisījusi PVTN funkcijas [pildīšana] šajā nozarē, analīzi. 2002. gada Lēmuma II G punktā ar virsrakstu “[Prasītājas] sabiedrisko pakalpojumu pasta sūtījumu nozarē funkcijas nozīmīgums” tā nav pārbaudījusi citas prasītājas PVTN funkcijas. 2002. gada II H punktā ar virsrakstu “[Prasītājas] kā agrākā valsts uzņēmuma pārņemtās saistības” Komisija ir tikai izanalizējusi saistību, uz kurām norādījušas Vācijas Federatīvā Republika un prasītāja, ietekmi uz pasta sūtījumu nozari. 2002. gada lēmuma III punkts ar virsrakstu “Ieinteresēto trešo personu apsvērumi” galvenokārt attiecas uz trešo personu komentāriem saistībā ar finanšu situāciju, komerciālo rīcību un izmaksām un papildu izmaksām, kas saistītas ar *DB-Postdienst* un prasītājas PVTN funkciju tikai pasta sūtījumu nozarē.

71 Tāpat 2002. gada lēmumā Komisija ir izanalizējusi, vai attiecībā uz prasītāju un *DB-Postdienst* pastāv priekšrocības tikai saistībā ar to zaudējumu pasta sūtījumu nozarē segšanu (2002. gada lēmuma 66.–91. apsvērumi). Pēc tam ir tikuši izskatīti tikai jautājumi par konkurences izkropļojumu, tirdzniecības starp dalībvalstīm traucējumu un šīs priekšrocības saderības ar kopējo tirgu esamību (2002. gada lēmuma 96.–106. apsvērumi).

72 Visbeidzot, 2002. gada lēmumā konstatējot, ka 1999. gadā uzsāktajā oficiālajā izmeklēšanas procedūrā aplūkots pasākums nav valsts atbalsts, Komisija to izdarīja, [norādot] skaidru [formulējumu].

73 1999. gada lēmuma par [procedūras] uzsākšanu 64. apsvērumā Komisija ir norādījusi, ka kāds no sūdzības iesniedzējiem ir apgalvojis, ka 1998. gadā prasītāja no Vācijas Federatīvās Republikas ir iegādājusies daļu no *Deutsche Postbank*, no pirkuma cenas atskaitot attiecībā pret Vācijas valsti neesošus prasījumus. Komisija uzskatīja, ka

sākotnējā apstākļu, kādos ir notikusi šī iegāde, pārbaude neļaujot secināt, ka tādējādi Vācijas Federatīvā Republika prasītājam nav piešķirusi valsts atbalstu. 2002. gada lēmuma 65. apsvērumā Komisija ir norādījusi, ka prasītājas veiktā *DB-Postbank* iegāde nav izraisījusi valsts atbalsta piešķiršanu.

- 74 Tātad ir jākonstatē, ka Komisija 2002. gada lēmumā strīdus pasākumus ir izanalizējusi tikai tiktāl, ciktāl tie attiecās uz noteiktu prasītājas darbību saistībā ar pasta sūtījumu nozari finansēšanu. Līdz ar to ir jāuzskata, ka Komisija 2002. gada lēmumā nav nedz noraidījusi, nedz apstiprinājusi, ka šie pasākumi, izņemot šī lēmuma rezolutīvajā daļā minētos EUR 572 miljonus, būtu ar EK līgumu nesaderīgs valsts atbalsts.
- 75 No iepriekš izklāstītā izriet, ka, pieņemot apstrīdēto tiesību aktu, 1999. gadā uzsāktā oficiālā izmeklēšanas procedūra attiecībā uz strīdus pasākumiem ar 2002. gada lēmumu, [izņemot attiecībā uz] pēdējā norādītā [lēmuma] rezolutīvajā daļā minētajiem EUR 572 miljoniem, nav tikusi pabeigta.
- 76 Skaidrs, ka 2002. gada lēmumā Komisija būtu varējusi skaidrāk izklāstīt, kādā mērā tā pabeidz oficiālo izmeklēšanu, kas uzsākta ar 1999. gada lēmumu par [procedūras] uzsākšanu. Tomēr šis secinājums neietekmē prasības pieņemamības analīzi.
- 77 Iepriekš 75. punktā izklāstītais secinājums nevar tikt atspēkots ar iepriekš 20. punktā minēto spriedumu lietā *Deutsche Post*/Komisija, ar kuru pēc tam, kad tika iesniegta prasība šajā lietā, Vispārējā tiesa atcēla 2002. gada lēmumu. Šajā spriedumā Vispārējā

tiesa nav lēmusi par to, vai 1999. gadā uzsāktā oficiālā izmeklēšanas procedūra attiecībā uz strīdus pasākumiem ir tikusi pabeigta.

- 78 Līdz ar to ir jāuzskata, ka apstrīdētais tiesību akts tā pieņemšanas brīdī nav grozījies nedz strīdus pasākumu juridisko piemērojamību, nedz prasītājas tiesisko stāvokli.
- 79 Jāpiebilst, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru iepriekš 20. punktā minētais spriedums lietā *Deutsche Post/Komisija* darbojas ar atpakaļejošu spēku un tātad tā rezultātā 2002. gada lēmums no tiesību sistēmas tiek izslēgts ar atpakaļejošu spēku (skat. Vispārējās tiesas 2001. gada 10. oktobra spriedumu lietā T-171/99 *Corus UK/Komisija*, *Recueil*, II-2967. lpp., 50. punkts un tajā minētā judikatūra). Līdz ar to šis spriedums nekādi nevar ietekmēt secinājumu, saskaņā ar kuru 2002. gada lēmumam nav ietekmes uz iespējamo autonomo, ar apstrīdēto tiesību aktu izraisīto juridisko seku esamību.
- 80 No iepriekš izklāstītajiem apsvērumiem izriet, ka apstrīdētais tiesību akts nav apstrīdams tiesību akts EKL 230. panta izpratnē. Tādējādi prasība ir noraidāma kā nepieņemama.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 81 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājam spriedums ir nelabvēlīgs, tai jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar Komisijas prasījumiem.

82 *UPS* atbilstoši Reglamenta 87. panta 4. punkta trešajai daļai sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (astotā palāta)

nospriež:

- 1) prasību noraidīt kā nepieņemamu;
- 2) *Deutsche Post AG* sedz savus, kā arī atlīdzina Eiropas Komisijas tiesāšanās izdevumus;
- 3) *UPS Europe NV/SA* un *UPS Deutschland Inc. & Co. OHG* sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

Truchot

Martins Ribeiro

Kanninen

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2011. gada 8. decembrī.

[Paraksti]